

עמ"ת 13791/03/15 - יבגני מלניקוב נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 מרץ 2015

עמ"ת 13791-03-15 מלניקוב נ' מדינת ישראל

לפני	ד"ר עודד מודריק-שופט, סגן נשיא
עורר	יבגני מלניקוב
	על-ידי עו"ד דני רונן
נגד	
משיבה	מדינת ישראל
	על-ידי עו"ד רועי בראון

החלטה

לבית משפט השלום לתעבורה הוגש כתב אישום המייחס לעורר עבירות של נהיגת רכב בשכרות, נהיגת רכב בקלות ראש ואי עזירת רכב במקום תאונה.

עם הגשת כתב האישום, ביקשה המאשימה לעצור את העורר עד תום ההליכים וכן לפסול עד תום ההליכים את רישיון הנהיגה שלו.

בית משפט השלום (כבוד השופט עופר נהרי) החליט לשחרר את העורר מן המעצר, אך קבע תנאי שחרור הכוללים מעצר בית שסווג בכך שבימים א'-ה' רשאי העורר לצאת לעבודה משעה 05:30 ועד 20:00.

קיצור מעשה, לפי הנטען בכתב האישום, הוא שביום 31/1/15, בשעות הצהריים, נהג העורר בכלי רכב בשטח הספארי שברמת גן כשהוא שיכור ותוך נהיגה פגע בהולכת רגל באמצעות המראה השמאלית של כלי הרכב. הולכת הרגל נפגעה בידה והמראה השמאלית נשברה והתנפצה. העורר לא עצר במקום התאונה, המשיך בנסיעה מבלי שהושיט עזרה לנפגעת.

העורר טוען שאין ראיות לכאורה להוכחת האישומים נגדו או שעוצמת הראיות קטנה ועל כן יש לבטל את התנאי המגביל של מעצר הבית. לחילופין, הוא טוען שגם בהנחה שיש ראיות לכאורה מספיקות, בנסיבות הקונקרטיות של העבירה ושל העורר, ניתן להסתפק בפסילת רישיון הנהיגה ואין צורך במעצר הבית.

לעניין הראיות. כשעה ורבע לאחר התאונה הובא העורר לתחנת משטרה ובה נתבקש לבצע בדיקת "ינשוף". העורר הסכים לדבר ותוצאות הבדיקה משקפות ערכי אלכוהול בדם ברמה הגבוהה יותר מפי 4 מן הכמות המותרת בחוק. בוצעו לעורר גם "בדיקות מאפיינים" ותוצאותיהן מעידות גם כן על מצב שכרות.

בפי העורר טענות שונות בעניין טיב בדיקת הינשוף ובדיקת המאפיינים. בא כוח המאשימה חולק על הטענות הללו מבחינה עובדתית. כך או אחרת, טענות בדבר קיום או אי קיום דרישות טכניות של בדיקת הינשוף, מקומן בדיון במשפט עצמו שעה שעולה שאלת קבילותה של הבדיקה. אין מקומן בהליך דנן.

בא כוח העורר הוסיף טענה שאין שמץ של ראיה על מצב שכרות בעת התרחשות התאונה. הבדיקות נערכו, כאמור, באיחור זמן ואין כל ראיה על מה שהתרחש עם ואצל העורר, ביני לביני.

בטענה זו אין ממש כדי לשלול את כוחם הראייתי של ממצאי הבדיקות בתחנת המשטרה. לפי נסיבות ההתרחשות, ניתן לקבוע על פני הדברים שמעת הנהיגה שגרמה לתאונה ועד לבדיקה בתחנת המשטרה לא הוסיף העורר לצרוך אלכוהול. מכאן, כיוון שלאחר שחלף זמן מן התאונה נמצאו אצלו ערכי אלכוהול גבוהים, חזקה שבעת התאונה הערכים הללו גבוהים אפילו יותר. ייתכן שבעת המשפט יעלה בידו של העורר להראות שעד שהגיעה המשטרה ועד שהובא לתחנת המשטרה, צרך עוד ועוד אלכוהול, כך שייתכן שבעת התאונה עצמה רמת האלכוהול שלו הייתה נמוכה. קשה להאמין באפשרות הזו. היא נראית בלתי מציאותית. דווקא בשל כך המציאות הנשקפת מן ההתרחשות ומן העובדה שזמן מה לאחר ההתרחשות הגיעה המשטרה לזירה ונטלה את העורר מן הזירה לתחנת המשטרה, מקימה ראיה נסיבתית לכאורה שרמת האלכוהול שנמצאה אצל העורר לא עולה על זו שהייתה אצלו בעת התרחשות התאונה.

לעבירה של נהיגה בקלות ראש. הטענה היא שאין הוכחה לכך שהתאונה התרחשה תוך נהיגה בקלות ראש. שכן לא נערכה בדיקת בוחן תאונות במקום התאונה ואין מי שיחווה דעה בעניין אופייה הרשלני הבולט של הנהיגה.

משנמצאו ראיות לכאורה לכך שהעורר נהג בשכרות, ממנה ובה יש לקבוע שנהיגתו הייתה ב"קלות ראש". ספק אם יש קלות ראש גדולה מנהיגה בנסיבות שבהן הנהג אינו שולט כהלכה בכלי הרכב או שהסיכון שחוסר שליטה כזה יתהווה גדול וניכר לעין.

לעניין העבירה של אי עצירת רכב במקום תאונה. בעובדה העורר לא עצר את רכבו במקום התאונה ולא הושיט עזרה לנפגעת. הטענה בעניין זה היא שראשית, העורר לא היה מודע לגרימת תאונה, ושנית, אין ראיה לכך שהייתה "תאונה", שכן אין ראיה לפגיעה בהולכת הרגל.

עיון בחומר הראיות מגלה שהייתה גם הייתה תאונה. שכן הולכת הרגל העידה שהרכב הנהוג בידי העורר פגע בידה. "תאונה" שבה נפגע אדם, אין משמעותה דווקא גרימת חבלה או חבלה חמורה. די בפגיעה הגופנית כשהיא לעצמה. יש גם ראיות על הפגיעה במראה השמאלית הקדמית. גם עובדה זו מעידה על התרחשות פגיעה.

הנסיבות מעידות לכאורה גם על מודעותו של העורר לתאונה. שכן העורר עשה דרכו במכוניתו באור יום והולכת הרגל נעה על פני הדרך. אין לכאורה סיבה לכך שהעורר לא יבחין בפגיעה. אם יש סיבה לדבר, עליו להציגה לבית המשפט ולשכנע שבנסיבות העניין לא היה מקום ולא הייתה אפשרות להבחין בתאונה. לא מן הנמנע שחוסר המודעות היא תוצאה של כמות האלכוהול הגדולה בדמו של העורר. אולם "סיבה" זו אינה משחררת את העורר מאחריות.

כללו של דבר, יש ראיות לכאורה להוכחת כל פרטי האישומים.

נהיגה בשכרות מקימה עילת משום שנהיגה כזו משקפת סכנה רבה לבריות. מי שנמצא שותה לשכרה, יש חשש כבד שהוא יחזור וישנה את מעשהו. אולם כיוון שלעורר אין עבר פלילי ואין עבר בתחום נהיגה בשכרות, נראה לי שכפועל יוצא מן העובדה שזו לו פעם ראשונה שהוא נותן את הדין בגין עבירות כאלה, ניתן לצמצם את המסוכנות שלו על ידי פסילה של רישיון הנהיגה ואין צורך בהגבלת תנועותיו.

לפיכך, אני דוחה את הערר לעניין השאלה אם יש ראיות לכאורה ומקבל את הערר לעניין מעצר הבית. אני מורה לבטל את מעצר הבית כליל. יתר תנאי השחרור וההחלטה בדבר פסילת הרישיון, יישארו על כנם.

ניתנה היום, י"ט אדר תשע"ה, 10 מרץ 2015, בהעדר הצדדים.